

TRENTA ANYS DE TELEVISIÓ LOCAL A L'ANOIA

ÒSCAR LÓPEZ AGUILERA

El dia de Sant Esteve de 1981 van sortir a l'aire les primeres emissions televisives efectuades des de l'Anoia. En aquell moment ja s'havien produït a Catalunya prop d'una desena d'experiències de televisió local que, gairebé des de la clandestinitat, pretenien contribuir a la normalització lingüística i cultural del país des de l'àmbit local. Ara que ja s'han complert poc més de tres dècades d'aquella experiència pionera, ens sembla adient posar en valor la tasca de tots aquells que han participat a les televisions locals anoienques, gairebé sempre suplint amb imaginació i ganes la manca de mitjans.

ANOIA TELEVISIÓ, EL SOMNI D'UNA TELEVISIÓ PRIVADA COMARCAL

L'estiu de 1981 un grup d'emprenedors igualadins format per Josep M. Andreu, Pere Carles, Antoni Castells, Ramon Grau, Josep Montagut, Pere Prat i Josep Vidal constitueixen l'empresa Produccions Anoia S.A., una productora de vídeo creada amb la intenció de ser el punt de partida per a una televisió comarcal. Per aconseguir-ho, de seguida es busca la implicació al territori i la cobertura legal. En el primer cas, els impulsors es reuneixen amb els agents socials i culturals de la comarca i en el segon es presenta la sol·licitud d'una llicència de televisió local al govern de l'Estat.

La presentació en societat d'Anoia Televisió es fa a Igualada el 15 de setembre de 1981, moment

en què s'anuncia que tot està a punt per emetre i que només falta el permís oficial. Els objectius de l'emissora són la normalització lingüística del país, la difusió de la cultura catalana i donar informació de la comarca. En un moment en què la Generalitat començava a negociar amb el govern central la posada en marxa de TV3, des d'Anoia Televisió es defensa que les televisions comarcals podrien servir de base per construir la televisió catalana.

El naixement d'Anoia Televisió com a projecte de televisió comarcal privada —en comptes d'un projecte associatiu sense ànim de lucre com els que apareixien arreu de Catalunya— s'ha d'entendre, com explica Josep Àngel Guimerà (2005), en un context en què semblava imminent la legalització de la televisió privada, ja que el govern espanyol (UCD) havia elaborat una proposta de decret i un projecte de llei de televisió privada. Així, amb el convenciment d'una cobertura legal a mitjà termini, Anoia Televisió emet el seu primer programa el dia de Sant Esteve de 1981. L'emissió s'inicia amb un missatge del pare abat de Montserrat Cassià M. Just, un breu informatiu i les actuacions de diferents entitats de la ciutat. L'emissió següent es fa per la diada de Sant Jordi de 1982 i, a partir de l'estiu, es comença a donar forma al que segurament podia haver estat el primer grup multimèdia de tot l'Estat espanyol. El mateix grup promotor de la televisió sol·licita una llicència de ràdio —Anoia Ràdio, que iniciarà les seves emissions el 1984 adherida a Cadena 13— i inicia la publicació el mes de setembre del setmanari *El periòdic de la comarca*

de l'Anoia, precedent de l'actual *La Veu de l'Anoia*. Televisió i setmanari comparteixen un entresòl de la Rambla de Sant Isidre i la ràdio disposa d'uns amplis estudis uns pisos més amunt.

Amb el setmanari en marxa i la ràdio a punt de fer-ho, Anoia Televisió continua les seves proves. La pressió legal sobre les televisions locals —amb tancaments i sancions arreu del país— es dona també en aquest cas. El dia de Sant Jordi de 1983 no es pot emetre el programa previst «*a causa de les darreres mesures governatives*»¹ i s'opta per difondre'l a través d'unes pantalles de televisió a davant mateix dels seus estudis de la Rambla. Les proves s'interrompen fins que, l'11 de setembre de 1983, Anoia Televisió fa arribar la primera emissió de TV3 a la Conca d'Òdena, on encara no hi havia cobertura de la televisió autonòmica. Dies després, visita la Fira d'Igualada el director de TV3, Pere Cuixart, que agraeix l'esforç de l'emissora anoienca. En una entrevista a l'estand d'Anoia Televisió a la Fira, Cuixart deixa anar una galleda d'aigua freda dient que «*en un futur immediat no hi ha possibilitats de posar en funcionament d'una manera legal les TV comarcals, però penso que en el futur més llunyà ha de ser possible, ja que les TV comarcals tenen el seu sentit de ser*».²

Malgrat tot, Anoia Televisió difon la segona emissió de TV3 i continua les seves proves. El 5 de gener de 1984 retransmet en directe la cavalcada de Reis al seu pas per la Rambla i l'endemà emet, també en directe, una entrevista amb el llavors president de la Diputació de Barcelona, l'igualadí Antoni Dalmau. Una setmana després, coincidint amb l'inici de les seves emissions regulars, es posa en marxa el repetidor de TV3 al cim de la Tossa. Sense necessitat de fer de reemissor de TV3 i davant la impossibilitat d'emetre legalment a curt termini, Anoia Televisió suspèn les seves activitats.

1. «Programa de Sant Jordi d'Anoia TV» (22/4/1983). *Aiona, periòdic de la comarca*, p. 9.

2. «El director de TV3 visita la Fira» (23/9/1983). *Aiona, periòdic de la comarca*, p. 5.

INDIANA JONES, TELEVISIÓ IGUALADA I UNA BATALLA TELEVISIVA

Anoia Televisió recupera les seves emissions durant la campanya de les eleccions municipals de 1987. Vinculada des dels seus inicis a sectors propers a CiU, Anoia Televisió es dedica a emetre entrevistes i actes electorals de la llista encapçalada per Manuel Miserachs, que optava a la reelecció per Igualada.

Prèviament, el 29 de maig, havia iniciat les seves emissions Televisió Igualada, vinculada a membres del PSC i amb el suport tècnic de Televisió del Baix Llobregat, un projecte d'emissora pública de diferents ajuntaments socialistes. Malgrat que tot indica que l'emissora fou creada per ajudar en la campanya electoral d'Antoni Dalmau a l'alcaldia, els continguts de Televisió Igualada incorporen també reportatges d'actualitat, reculls d'imatges històriques, cinema amateur, enquestes al carrer i un debat sobre temes socials i econòmics.

L'endemà d'aquesta primera emissió es repeteix la programació, que es complementa a mitjanit amb la pel·lícula *En busca del arca perduda*, la primera de les aventures de l'arqueòleg Indiana Jones. La policia local d'Igualada va irrompre als locals de Televisió Igualada mentre s'emetia el film, va confiscar la cinta VHS que el contenia i va precintat l'equip emissor. Van ser detinguts també dos dels responsables de Televisió Igualada en virtut d'una denúncia presentada per la distribuïdora propietària dels drets. Malgrat l'incident, Televisió Igualada va poder continuar les seves emissions, considerades «*més àgils i variades*» que les d'Anoia Televisió i amb «*imatges clares i amb un treball que poc té a envejar a un equip professional*».³ TVI continua emetent cinema amateur igualadí i un film que «*va complir tots els requisits legals per evitar mals majors*».⁴

3. *Anuari Igualadí 1987*, p. 142.

4. *Ibidem*, p. 142.

Després de les eleccions, guanyades per Manuel Miserachs (CiU), totes dues emissores van quedar abandonades. En el cas d'Anoia Televisió per segona vegada. Pel que fa TVI, els articles d'opinió de la premsa de l'època reflecteixen un crispat naixement de TVI, que va haver «*de vèncer un seguit de dificultats ben interessades certament*».⁵ Aquestes dificultats —a banda de la denúncia pel film d'Indiana Jones— van ser «*denúncies anònimes i impediments per col·locar l'antena a la Tossa de Montbui per part de membres del patronat de la muntanya i un llarg i lamentable etcètera*».⁶

ANOIA TELEVISIÓ ES FA ASSOCIATIVA

El 1990 es constitueix l'Associació Amics de la Televisió de l'Anoia, impulsada per Josep Bartrolí i Agustí Pons, procedents de l'àmbit del vídeo i el cinema amateur. Tot i que la intenció inicial era crear una nova emissora, Publicacions Anoia els ofereix la possibilitat de gestionar Anoia Televisió a canvi del preu simbòlic d'una pesseta anual. L'empresa editora del setmanari *La Veu de l'Anoia* no tenia cap projecte per a la freqüència —decisió que vista avui sembla un error estratègic, ja que moltes capçaleres de premsa comarcal han acabat impulsant projectes televisius— i arriba a aquest acord per tal que Anoia Televisió torni a funcionar.

Les emissions s'inicien el desembre de 1990 amb dos dies de programació setmanal elaborada per la trentena de socis d'ATVA, entitat que es definia com a apolítica, sense afany de lucre i amb l'objectiu de fer programes de caire cultural, lúdic i d'informació. La precarietat dels inicis se soluciona el 1992 amb la cessió d'un espai per part de l'Ateneu Igualadí i la compra d'un radioenllaç entre aquests estudis i l'emissor de la Tossa. Fins

a aquell moment, s'havia d'anar físicament a la Tossa a reproduir la cinta que contenia l'emissió.

El primer programa d'aquesta nova etapa d'Anoia Televisió va ser «Fang», un magazine amb continguts molt diversos i sovint experimentals. Més tard s'incorporen els espais «Pobles de la comarca», el d'entrevistes «DNI anoïencs» i l'informatiu «Càmera oberta», on participen bona part dels col·laboradors i que es va mantenir en el seu format d'entrevistes i reportatges fins a l'any 1998. La programació sovint és alternativa a qualsevol gènere televisiu estàndard i obeeix al plantejament associatiu de la televisió, on tothom és benvingut per aportar les seves idees i propostes. En una entrevista, Agustí Pons assegura que ningú no els pressiona: «*Ni es podria. Cadascú fa el que vol. Potser per això la programació no és gaire homogènia. Cadascú pot fer allò que vol. Ni nosaltres exigim ni ens exigeixen. Hi ha llibertat absoluta*».⁷

El 1993, Anoia Televisió celebra una iniciativa peculiar: una marató per recollir fons per a la pròpia televisió. La precarietat tecnològica que patia des dels seus inicis va impulsar aquesta iniciativa, que va recollir 115.000 pessetes, amb les quals es va comprar el primer mesclador d'imatge. Amb el pas dels anys, Anoia Televisió va consolidant la seva implantació i millorant les seves instal·lacions i equipaments. El 1999, Jordi Comellas pren el relleu de Josep Bartrolí al capdavant d'ATVA i un any després es formalitza un acord amb l'ajuntament de Santa Margarida de Montbui per impulsar una televisió municipal a dins de la mateixa freqüència d'Anoia Televisió. L'acord permet augmentar la producció pròpia, millores tecnològiques i la incorporació de professionals a l'emissora, que emetrà entre 2001 i 2004 des dels estudis adequats al Casal de la Joventut montbuienc.

L'any 2003 es fa càrrec de la direcció d'ATVA Angelina Salut, en la que serà la darrera etapa

5. *Ibidem*, p. 159.

6. *Ibidem*, p. 159.

7. Singla, J., «Agustí Pons i Ferrer: la necessitat de comunicar», *La Veu de l'Anoia*, 28/12/1991, p. 68.

d'Anoia Televisió. Les exigents condicions econòmiques del concurs d'adjudicació de llicències de TDT local i la seva condició d'emissora sense ànim de lucre impedeixen la continuïtat del projecte i Anoia Televisió finalitza les seves emissions el gener de 2008 després de rebre una notificació del CAC instant a tancar les seves activitats.

TELEVISIÓ IGUALADA: LA PROFESSIONALITZACIÓ DE L'AUDIOVISUAL ANOIENC

Després de néixer com un instrument electoral, Televisió Igualada inicia la seva activitat regular el 1989 de la mà de l'empresari igualadí Francesc Fontanellas, que constitueix l'empresa Igualada Comunicació S.A. La diada de Sant Jordi es fa una primera emissió de proves i a la tardor s'inicien les emissions regulars, amb tres hores de producció pròpia de dilluns a divendres. En aquesta etapa, coordinada per Ramon Grau, s'emet el primer informatiu diari de la televisió local anoienca: «Igualada oberta», conduït per Jordi Puiggrós.

Fontanellas incrementa la seva aposta empresarial en l'àmbit de la comunicació amb la concessió d'una llicència de ràdio, que explotarà a partir de 1992 amb el nom comercial 101.1 Música. Amb la conformació d'aquest grup mediàtic, l'empresa adquireix un local on s'instal·len els estudis de ràdio i televisió. Aquests darrers estaven ubicats fins aquell moment en un lloc tan poc adequat com era el magatzem entre la pista de bàsquet i la pista d'hoquei del pavelló municipal de les Comes.

Des del setembre de 1991 s'incrementa la producció pròpia i s'incorpora a la direcció de TVI el periodista barceloní Joan Domènech. Després de la interrupció de les seves emissions l'estiu de 1992, per alliberar l'espai radioelèctric amb motiu dels Jocs Olímpics de Barcelona, Televisió Igualada reprèn la seva activitat amb emissions esporàdiques. No és fins a l'agost de 1993, amb motiu de la Festa Major d'Igualada, que s'engega una nova etapa amb programació estable, ara sota la direc-

ció de Joan M. Morros. Aquesta etapa incorpora també un informatiu diari —«TVI Informatiu»—, així com programes de l'anterior etapa com les retransmissions dels partits de l'Igualada Hoquei Club o el «Consell mèdic» del Dr. Marc Riera, als quals s'afegeixen altres propostes fins a completar el major volum estable de producció pròpia que ha assolit mai una televisió local a la comarca.

L'AFER TVI

El 10 de març de 1998 Jaume Vizcarra, regidor d'ERC a l'ajuntament d'Igualada, denuncia en un ple el tracte de favor de l'equip de govern a Televisió Igualada.⁸ Amb aquesta intervenció s'iniciava un dels majors escàndols polítics de la democràcia municipal a Igualada: l'afer TVI.

La setmana següent, la premsa publicava la relació de factures abonades per l'ajuntament a Igualada Comunicació: 18 milions de pessetes entre 1995 i 1998. Les més costoses corresponien a desplegaments especials amb motiu de la Festa Major, la Fira d'Igualada o els actes de Nadal, però també es van facturar 522.000 pessetes en concepte de gravació i emissió de plens municipals i fins i tot una factura d'11.600 pessetes per enregistrar una roda de premsa. Fins i tot es va arribar a apuntar converses per a la compra de l'emissora per part de l'ajuntament.

Un cop surt a la llum la facturació d'Igualada Comunicació a l'ajuntament, les mirades se centren en la composició accionarial de l'empresa, on apareixien vinculats als seus inicis regidors de l'equip de govern. PSC, ERC i ICV demanen la dimissió a l'alcalde Josep M. Susanna (CiU) i presenten una moció de reprovació, que no tira endavant per l'abstenció del PP, llavors soci del govern.

L'afer deixa sentenciat el govern de CiU —que perd les eleccions municipals l'any següent enfront

8. *Anuari de l'Anoia* 1998, p. 38-39.

de l'Entesa per Igualada de Jordi Aymamí— i l'empresa Igualada Comunicació. Fontanellas es vendrà l'any 2000 la freqüència de 101.1 Música a RAC 1 i intentarà vendre a l'ajuntament la llicència de televisió i les instal·lacions de ràdio i televisió. L'operació municipal no troba consens i Fontanellas ven TVI a principis de 2001 a la societat IG-Media S.L., participada per Luis del Olmo i tres periodistes igualadins: Xavier Ribera, Xavier Pérez i Joan M. Morros. La societat agafa el relleu en la gestió de la televisió i Luis del Olmo trasllada a les instal·lacions de 101.1 la seva emissora igualadina de la cadena Onda Rambla. Després de tres mesos sense emissió, el dia de Sant Jordi de 2001 TVI inicia, segons els impulsors, «una etapa decisiva per a la seva consolidació i el seu creixement». Ho fa amb renovació tecnològica i de continguts, «lliure i independent, amb vocació de servir, informar, formar i entretenir l'espectador mitjançant espais variats».⁹

La nova etapa de programació inclou un informatiu sense presentador i l'espai «L'entrevista» conduït per Joan M. Morros. Complementen la programació espais esportius, cinema, documentals i dues contundents apostes d'entreteniment: l'emissió del programa «Tómbola» de Canal 9 —pioner en el gènere del cor a la televisió— i cinema X. Durant les hores sense producció pròpia, es connecta amb 25 TV, canal propietat també de Luis del Olmo.

Després d'una primera temporada de programació regular, es comencen a succeir els canvis de direcció i les etapes d'inactivitat, amb intents infructuosos de consolidar continguts de proximitat. Així, les connexions amb 25 TV van guanyant terreny, fins i tot havent aconseguit ja una de les llicències de TDT local que comprometia els operadors a emetre continguts propis. L'empresa de Del Olmo ni tan sols manté cap senyal a l'antiga TVI entre 2008 i finals de 2010, ja en TDT.

CONCA TV, EL DIFÍCIL CAMÍ D'UNA TELEVISIÓ PÚBLICA

La Mancomunitat Intermunicipal de la Conca d'Òdena —constituïda el setembre de 2001 pels municipis d'Igualada, Òdena, Santa Margarida de Montbui, Vilanova del Camí i, més tard, per Jorba i la Pobla de Claramunt— comença a estudiar ben aviat la idea de crear una televisió. Les gestions surten a la llum a finals de 2002 i el projecte de televisió es converteix en blanc de tot tipus de crítiques. D'entrada, es qüestiona la creació d'un nou projecte quan ja hi havia a Igualada dues emissores amb les quals poder establir acords. Però el que més es critica és la possibilitat d'engegar una televisió pública a pocs mesos d'unes eleccions municipals.

El març de 2003 s'inicia l'emissió d'una carta d'ajust, però no és fins al novembre que s'inicien algunes emissions en proves, que seran esporàdiques fins dos anys després. El 2 de novembre de 2005 comença la programació regular, amb un informatiu diari, espais d'entrevistes als alcaldes i una tertúlia política. Iniciades les emissions de Conca TV, els ajuntaments de la comarca contemplats al mapa de desplegament de la TDT comencen a incorporar-se al consorci de gestió de la freqüència pública de televisió local, tot i que la gestió del canal continua en mans dels ajuntaments de la Conca. La delicada situació econòmica de l'ajuntament d'Igualada —que aportava el major pes pressupostari— va acabar arrossegant la televisió local, que des de gener de 2012 ja no emet programació de producció pròpia.

TELEVISIONS ARREU DE L'ANOIA

A banda de les iniciatives desenvolupades a Igualada, a la resta de municipis van sorgir ben aviat experiències de televisió local. La primera es produeix a Masquefa l'estiu de 1984, tot just després que Anoia Televisió desistís del seu projecte.

9. *Anuari de l'Anoia* 2001, p. 28.

Després d'un parell d'emissions, la seva activitat no es va reprendre fins a principis dels anys 90. Amb una programació centrada en les festes i activitats culturals del municipi, el 2005 es va incorporar a la cadena Canal Català, amb la qual va obtenir l'any següent llicència per emetre en TDT.

La següent emissora a posar-se en marxa és Televisió de Calaf, que va emetre a cavall de les dècades dels 80 i 90. El 1991 es posa en marxa Piera Televisió, la primera i única televisió local municipal, amb continguts elaborats per col·laboradors. Malgrat la seva participació al consorci de gestió de Conca TV, l'ajuntament de Piera decideix mantenir la seva emissora de televisió i comença a emetre en TDT el setembre de 2010.

El 1991, l'ajuntament de Vilanova del Camí impulsa unes emissions experimentals sota el nom de Televisió Vilanova del Camí que no tenen continuïtat. No és fins al setembre de 1995 que s'inicien les emissions de Televisió Vilanova, impulsada per l'associació Amics de la Imatge de Vilanova del Camí. La programació és esporàdica i irregular al llarg de tota la seva trajectòria, fins que el 2007 l'ajuntament es fa càrrec dels continguts. El juny de 2008 s'engega el primer servei de televisió a la carta a l'Anoia a través de la web municipal i, malgrat l'apagada analògica, l'associació propietària de la llicència va aconseguir la concessió d'una de les llicències de TDT reservades a entitats sense ànim de lucre, per la qual va començar a emetre el gener de 2010.

A principis dels anys 90 els municipis de Capellades, Carme, la Llacuna, Piera, la Pobla de Claramunt i Sant Martí de Tous, van impulsar la instal·lació de xarxes de televisió per cable per solucionar els problemes de cobertura del senyal televisiu. La infraestructura va permetre a cada municipi disposar d'un canal per tal que l'ajuntament o alguna entitat hi pogués oferir programació local. Només Capellades —amb certa regularitat encara—, Carme, la Llacuna i la Pobla de Claramunt han arribat a fer programació a través d'aquests canals, bàsicament emissions esporàdiques coincidint amb festivitats del municipi.

I DESPRÉS DE LA TDT, QUÈ?

El desplegament de la TDT deixa un singular i atapeït panorama audiovisual a l'Anoia. Si bé la planificació inicial de 2006 contemplava un canal públic i tres de titularitat privada, la supervivència de les emissores de Piera —municipal— i Vilanova del Camí —associativa amb suport municipal— ha deixat un total de sis operadors per a un mercat de només 100.000 espectadors potencials. El mateix Consell de l'Audiovisual de Catalunya ha reconegut en diferents ocasions que el mapa de la TDT a Catalunya és difícilment sostenible, un precari equilibri que la crisi no ha fet més que accentuar.

En l'àmbit privat, s'ha de destacar l'esforç de producció pròpia de Canal Taronja Anoia —impulsat per l'empresa manresana Taelus—, com també el de Canal Català Anoia, aquest amb el condicionant d'haver d'encaixar una limitada producció pròpia en la graella de la cadena a la qual pertany. Ben al contrari, l'absència absoluta de producció pròpia a Televisió Igualada va en contra de la seva naturalesa d'emissora de proximitat.

En l'àmbit públic, el darrer any ha suposat la desaparició de Conca TV. Com altres iniciatives públiques d'arreu del país, la televisió pública anoienca ha sucumbit als problemes financers de les corporacions locals tot i que, de fet, abans de la crisi només s'havien posat en marxa la meitat dels 37 canals públics previstos en la planificació de la TDT local. El canal públic anoienca era, però, l'únic —a més del de Tarragona (Guimerà i Alborch, 2011)— que no estava emmarcat en un projecte d'abast més ampli. Més enllà de la pròpia activitat comunicativa, la forma de legitimar un mitjà audiovisual públic és vincular-lo a iniciatives de promoció econòmica, social i cultural. Només l'establiment de relacions amb el món acadèmic i de l'empresa permetrà generar activitat tecnològica i creativa al seu voltant. Evidentment, Igualada mai no serà Hollywood, però generar activitat econòmica —per poca que sigui— en un sector de valor afegit és una oportunitat que no s'havia de deixar escapar.

Una altra qüestió que s'ha d'afrontar és la preservació del nostre patrimoni audiovisual. Malauradament, la majoria de material dels anys 80 i 90 ja s'ha perdut. Per evitar mals majors, cal un esforç per recopilar, salvar i indexar adequadament la producció audiovisual generada a l'Anoia, incorporant sistemes d'arxiu digital i documentalistes que en facin un acurat tractament. Aquest esforç només el pot assumir el sector públic, ja que el rendiment de qualsevol arxiu audiovisual local és més social i cultural que no pas econòmic.

Així, en un context econòmic desfavorable, l'única forma de legitimar la comunicació pública és establir aquesta mena de sinergies amb la societat a la qual dona servei. El discret final de Conca TV demostra que aquests lligams amb la societat no s'han acabat d'aconseguir, ni tan sols implicant l'audiència amb les possibilitats que ofereix internet i les xarxes socials, que han posat a l'abast de qualsevol ciutadà la possibilitat de generar continguts i obren interessants oportunitats d'intercanvi entre audiència i emissors, com per exemple el periodisme ciutadà. Trenta anys després, doncs, el panorama no es dibuixa optimista per a les televisions locals anoienques. Les iniciatives supervivents han de lluitar per la seva viabilitat en un entorn multicanal i multiplataforma amb una enorme competència. La seva força i el seu tret diferencial és la proximitat, quelcom que només podem trobar a les televisions de casa nostra.

BIBLIOGRAFIA

Anuari Igualadí 1987. Igualada: Gràfiques Anoia S.A., 1988.

Anuari de l'Anoia 1998. Igualada: Boixeta Gràfics S.L., 1999.

Anuari de l'Anoia 2001. Igualada: Boixeta Gràfics S.L., 2002.

«El director de TV-3 visita la Fira (23/9/1983)», *Aiona, periòdic de la comarca*, p. 5.

GUIMERÀ I ORTS, J. A., *La televisió local a Catalunya: gestació, naixement i transformacions (1976-2005)*. Tesis doctoral. UAB, 2006.

GUIMERÀ I ORTS, J. A. I ALBORCH GIL, F., «La crisi de la TDT local pública en España: el caso de Cataluña», a *Revista Latina de Comunicación Social*, 66. La Laguna (Tenerife): Universidad de La Laguna, 2011.

«Programa de Sant Jordi d'Anoia TV (22/4/1983)», *Aiona, periòdic de la comarca*, p. 9.

SINGLA, J., «Agustí Pons i Ferrer: la necessitat de comunicar», *La Veu de l'Anoia*, 28-12-1991, p. 68.

ÒSCAR LÓPEZ AGUILERA (Barcelona, 1979) és llicenciat en Comunicació Audiovisual per la UAB i Màster en Societat de la Informació i el Coneixement per la UOC. Ha col·laborat a Anoia Televisió i, com a productor de programes, a Montbui Televisió i Televisió Vilanova. Des de 2004 treballa al departament de realització d'informatius de Televisió de Catalunya.